

Reč života - februar 2016.

„Kao kad koga mati njegova teši tako ću ja vas tešiti“ (Isa 66,13)

Ko nije video kako se dete plaćući baca u majčino naručje? Što god da se dogodilo, majka mu briše suze, obasipa ga milovanjem i odmah potom dete se opet smeši. Dovoljno mu je da oseti njenu blizinu i ljubav. To Bog čini s nama, poput jedne majke.

Tim rečima Bog se obraća svome narodu posle njegovog povratka iz vavilonskog progonstva. Nakon što je video kako se ruše njegove kuće i hram, nakon što je bio odveden u tuđu zemlju gde je doživeo razočaranje i obeshrabrenost, narod se vraća u svoju domovinu i iznova mora da započne na preostalim ruševinama.

Izraelska tragedija ponavlja se brojnim narodima zahvaćenim ratom, žrtvama terorističkih napada i neljudskog iskorišćavanja. Porušene su im kuće i putevi, mesta-simboli njihovog identiteta srušeni su sa zemljom, oduzeta su im dobra i uništena svetišta. Koliko li je otetih osoba, milioni ljudi prisiljeni su da beže, hiljade njih nalaze smrt u pustinjama ili na morima... Sve to izgleda poput apokalipse.

Ova Reč života poziv je da verujemo u milosrdno Božje delovanje i onda kada ne primećujemo Njegovo prisustvo. Ona je najava nade. Bog je uz čoveka koji trpi progon, nepravdu i izgnanstvo. S nama je, s našom porodicom, našim narodom. On poznaje naš lični bol i bol čitavog čovečanstva. Postao je jedan od nas, sve do smrti na krstu. Zato može da nas razume i uteši. Baš kao majka koja uzima dete u naručje i teši ga.

Treba otvoriti oči i srce da bismo Ga „videli“. U meri u kojoj doživimo nežnost Njegove ljubavi, uspećemo da je prenesemo onima koji žive u bolu i iskušenju, postaćemo sredstva utehe. To apostol Pavle predlaže i Korinćanima: „...da bismo mogli utešiti one koji su u svakoj nevolji utehom kojom nas same teši Bog“. (2 Kor 1, 4).

Svoje duboko i konkretno iskustvo Kjara Lubik je izrazila ovako: „Gospode, daj mi sve usamljenike... Osetila sam u svom srcu bol koji prožima Tvoje srce zbog napuštenosti u koju tone svet. Volim svako bolesno i usamljeno stvorenje. Ko teši njihov plač? Ko oplakuje njihovu polaganu smrt? Ko privija uza svoje srce njihovo očajno srce? Daj mi, o Bože, da budem vidljivi znak Tvoje ljubavi u svetu: da budem Tvoje ruke koje grle i sažiju u ljubav svu usamljenost sveta.«

Fabio Čardi

Ovu Reč života odabrala je jedna ekumenska grupa iz Nemačke. Živećemo je zajedno s brojnom braćom i sestrama iz raznih Crkava, da bi nas tokom čitave godine pratilo ovo Božje obećanje.